

MUSIKA

Fenomeno yankia

OLBEK UTZIA

MONTSERRAT AUZMENDI DEL SOLAR

Abeslari eraginkorrek daude, kantari handiak daude eta erabateko munstroak daude, jotzen duten guztia urre bihurtzen dutenak eta pieza xume bat benetako artelan bihurtzen dutenak, talentu ikaragarriaren bidez. Azken honen erakusgarri, joan den maiatzaren 1ean Euskaldunako Auditoriumean gozagarri izan genuen abeslaria.

Bagenekien Sondra Radvanovsky estatubatuarra egungo nazioarteko soprano-rik onenetakoa dela, baina Euskaldunako eszenan entzutean harrituta utzi gintuen, aurretik jartzen zitzaion oztopo musikal oro gainditzen baitzuen, munduko gauzarik simple eta arruntena balitz bezala.

Radvanovskyk opera-musikaren eta pa luze bat hartzen zuen programa zorrotza azaldu zuen. XVII. mendean Giulio Caccini-rekin hasi, belcantismotik igaro eta verismoarekin amaitu. Azken hori, verismoa, abeslariak ohiz kanpoko ta-

lentuz bere egiten du. Radvanovsky eroso egon zen une oro, bere onena emanez.

Bere ahots-emisioak sakoneraino kiskaltzen gaitu: forteetan, gorgarriak, eta aldi berean sentiberatasunez beteak, oihu arrastorik ez dutenak; baita dinamika bizkorrez osatzea atsegin duen piano flotatzaile horietan ere.

Ahotsa mendean hartzeko gaitasunari esker dramatismo ikaragarria erakusten du. Ez da gorputz-erregistroa menderatzen ez duelako, baizik eta bere kantaera bikaina nahikoa delako abestiak eskatzen duen emozio-tartea adierazteko.

Esan bezala, bikain aritu zen erreperitorio osoan. Oso ziburra Giulio Caccini-ren *Amarilli mia bella* interpretatzean, eta bokalki perfektua Glucken *O, del mio dolce ardor* kantan. Baina bere dramatismoa erakusten duten obretan lortzen du publikoa asaldatzea, zentzu onean,

OLBE-K ANTOLATUTAKO ERREZITALDIA

SONDRA RADVANOVSKY
(SOPRANO),

VINCENZO SCALERA (PIANO)

EGITARAU: CACCINI, GLUCK,
DURANTE, BELLINI, VERDI, PUCCINI
ETA GIORDANO-REN OBRAK

EUSKALDUNA JAUREGIA,
BILBO, MAIATZAK 1

noski. Belliniren abestietan (*Per pietà, bell'idol mio, La ricordanza* eta *Ma rendi pur contento*), oso gustura abestu zuen. Agudo indartsuez gain, bere marka diren erregulazio dinamikoak agertzen hasi ziren, *La ricordanza* piezan bereziki ongi lortutako efektuekin. Normala denez, italiar operan duen esperientzia dela eta, zati honetan erakutsi zuen fraseatze onena.

Horretaz guztiaz gain, artista jator (programari buruzko azalpen asko eman zituen) eta oso emozional agertu zen. Malkoak ateratzen zitzaizkion gaitxo duen ama gogoratzen zuenean eta Giordanoren Andrea Chénier operako *La mamma morta* eskaini zion.

Bis batzuk oparitu zituen, bikainak. Azpimarratuko nuke Verdiren *La forza del destino*-ren *Pace, pace, o mio dio*, baina guztiak adierazkorrak eta perfektuak, egitarauaren gainerakoak bezala. ●